

Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

Ἡ ὑπόθεση τοῦ χοροδράματος τοῦ κ. Πετρίδη, εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ποίημα τοῦ Γρυπάρη. Σύμφωνα μὲ τὸ μῦθος, ἡ ὑπόθεση ἐκτυλίσσεται σὲ κάποιο νησί τοῦ Αἰγαίου, ἀκαθόριστο σ' ὄνομα καὶ σὲ συγκεκριμένο χρόνο. Ἡ ἀοριστία τούτη, δίνει τὴν εὐκαιρία στὸ συνθέτη, τὸ χορευτὴ καὶ τὸ σκηνογράφο, νὰ δώσουν περισσότερο φανταστικὸ χαρακτήρα στὶς δημιουργίες τους, παρὰ πλαισιωμένον ἀπὸ τὰ αἰσθητικὰ δεδομένα τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Πετρίδη διαμορφώνεται μέσα ἀπὸ ἓνα κλάμα πολλῶν τεχνотροπιῶν. Τὸ Ἑλληνικὸ στοιχεῖο παρουσιάζεται ἀτόφιο, τότε μόνο, ὅταν τ' ἀπαιτήση ἡ σκηνηκὴ δράση καὶ συγκαλυμμένο ὅταν θέλῃ ὁ συνθέτης νὰ χαρακτηρίσῃ εἰδικὰ σημεῖα. Ἄν καὶ ἡ ἔλλειψη καθορισμένης τεχνотροπίας δημιουργεῖ χάσματα στὴ μουσικὴ συνοχὴ καὶ προδίδει ἐκφραστικὴ ἀμηχανία, μὲ ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ τονίσω πὼς ἡ συρραφὴ ὅλων αὐτῶν τῶν ἤχητικῶν ἀντιθέσεων ἦταν τόσο προσεχτικὴ πὸς ἐλλάττωνε αἰσθητὰ τὸ κακὸ δεδομένο τῆς πολυμορφίας. Ἡ sonorité τῆς ὀρχήστρας ἀποτελεσματικὴ ἐνορχηστρωτικῆς ἰκονότητος τοῦ κ. Πετρίδη ἦταν ἀρίστη. Ἡ χορογραφία τοῦ κ. Γρυμάνη, ἀνεστύλωσε ἔνθεα ὅλη τὴ συμβολικὴ ζωὴ καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ μύθου μὲ ἀπαράμιλλη ὀργανικὴ συνεκτικότητα. Τὰ ὁμαδικὰ μέρη καθὼς καὶ τὰ soli τὰ διέπνεε ἀξιόλογη ρυθμικὴ πειθαρχία καὶ ἐκφραστικότητα στὴ κίνηση. Μ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ χορογραφικὴ σύλληψη ἦταν φτωχὴ σ' ἔμπνευση: Ἡ μιμικὴ ὑστεροῦσε καὶ ἡ κίνησις εἶχε κάτι τὸ μόνιμο. Ὅλες οἱ ὑπέρλαμπρες φαντασμαγορίες τῶν ὁμάδων καὶ τῶν soli καθὼς καὶ αἰθέριες ἐκφραστικὲς κινήσεις, πὸς μεταπλάσσουν σὲ μιὰ ὑπερκόσμια ὀπτικὴ ἀγαλλίαση τὴ δραματουργικὴ ἐξέλιξη τοῦ μύθου ἀπουσίαζαν αἰσθητὰ. Ὁ κ. Γρυμάνης ἀνεδείχθη, ὅπως πάντα ἀριστοτέχνης στὸ εἶδος τοῦ. Τὸ στυλ τοῦ μόνο, εἶναι κάθε φορὰ τὸ ἴδιο, κι' αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου σκόπιμο. Ἡ κ. Τατιάνα Βαρούτη μὲ τὴ χάρη της καὶ τὴ ζωντανὴ της ἐκφραση μᾶς ἱκανοποίησε ἀπόλυτα. Ἄρκετὰ καλὲς οἱ: Παπαγιαννοπούλου, Βούλγαρη καὶ Πρασίνου. Ξεχωριστὴ ἐντύπωση

προξένησε ὁ κ. Ἀλμπιέρ. Ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς νέος καλλιτέχνης ἐξελλίσσεται τελευταία μὲνα τρόπο πὸς προκαλεῖ δίκαια ἀμέριστο τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ προχθεσινὴ του ἐμφάνιση πλημύρησε τὴ σκηνὴ μὲ μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία ἐναρμονίσεως ρυθμοῦ καὶ κινήσεως. Τὸ κάθε χορευτικὸ ἐπεισόδιο πλαισιώνεται ἀπὸ μιὰ λεβέντικη καὶ πρόσχαρη μεταδοτικὴ διάθεση πὸς μεταγγίζει στὸ θεατὴ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἰκμάδα τοῦ συμπαθῆ καλλιτέχνη. Τὰ σκηνηκὰ, τὰ κοστύμια, εἰδικώτερα ἡ «Σπηλιὰ τῶν Νεράιδων» μὲ τίς παραδόσεις ἀντιθέσεως τῶν χρωμάτων καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν σκούρων ἀποχρώσεων τοῦ φωτισμοῦ (τεχνотροπία Ντίσνεϋ), ἦσαν μιὰ ὀπτικὴ ὑπεραίσθησις. Παλαιότερα κι' ἀπὸ ἀνεπίσημες ἐργασίες εἶχα διαπίστωσις ὅτι ὁ κ. Γ. Μολφέσης εἶναι ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα σκηνογραφικὰ δαιμόνια τῆς νεώτερης γενεᾶς. Ἡ πρώτη τούτη ἐπίσημη ἐργασία του δικαιώνει μὲ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο τίς προβλέψεις καὶ τίς προσδοκίες τῶν εἰδικῶν.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΪΛΑΜΠΙΔΗΣ